

Η «ΑΞΙΟΠΙΣΤΙΑ» ΤΟΥ ΔΟΥΛΟΥ

της κ. Άννας Μπουρδάκου,
μέλους του Π.Σ. της Π.Ε.Γ.

Η «ΑΞΙΟΠΙΣΤΙΑ» ΤΟΥ ΔΟΥΛΟΥ

της κ. Άννας Μπουρδάκου,
μέλους του Π.Σ. της Π.Ε.Γ.

Η «Σκοπιά» μέ πειστικό ύφος προβάλλει τήν αξιοπιστία του «πιστού οίκονόμου».

2009. Εσωτερική «Σκοπιά», 15-2-09, σελ. 24: «Ακολουθούν το "Αρνί". Οι αληθινοί μαθητές του Ιησού αρνήθηκαν να σταματήσουν να τον ακολουθούν. Όταν χρίστηκαν με άγιο πνεύμα συνέχισαν να υποτάσσονται στην κατεύθυνση του Ιησού. Τι μπορεί να λεχθεί για τους χρισμένους χριστιανούς στους σύγχρονους καιρούς; Στην προφητεία του σχετικά με το "σημείο της παρουσίας [του] και της τελικής περιόδου του συστήματος πραγμάτων" ο Ιησούς αναφέρθηκε στο σύνθετο σώμα των χρισμένων χριστιανών με το πνεύμα ακολούθων του στη γη ως τον "πιστό και φρόνιμο δούλο" ή αλλιώς τον "πιστό οικόνομο" (Ματθ. 24:3, 45. Λουκάς 12:42). Ως ομάδα ή τάξη του δούλου έχει δημιουργήσει

θανμάσιο υπόμνημα στο να ακολουθεί το Αρνί όπου και αν πηγαίνει" (Αποκάλυψη 14:4, 5). Τα μέλη της παραμένουν παρθένοι με πνευματική έννοια μη μολύνοντας τους εαυτούς, με τις δοξασίες και τις συνήθειες της "Βαβυλώνας της Μεγάλης" της παγκόσμιας αυτοκρατορίας της ψεύτικης θρησκείας».

Σελ. 26-28: «Επί πρόσθετα ο Ιησούς Χριστός, έχει διορίσει τον πιστό και φρόνιμο δούλο υπεύθυνο σε όλα τα υπάρχοντά του- δηλαδή σε όλα τα συμφέροντα της Βασιλείας στη γη (Ματθ. 24: 47). Αυτά τα υπάρχοντα περιλαμβάνουν μεταξύ άλλων, τις εγκαταστάσεις στα παγκόσμια κεντρικά γραφεία των μαρτύρων του Ιεχωβά, τα γραφεία τμήματος σε διάφορες χώρες και στις αίθουσες Συνελεύσεων και αίθουσες Βασιλείας σε όλο τον κόσμο. Θα ανέθετε κανείς σε κάποιον που δεν εμπιστεύεται να κρατάει και να χειρίζεται τα πολύτιμα πράγματά του; Πώς μπορούν, λοιπόν, εκείνοι που έχουν την επίγεια ελπίδα να υποστηρίξουν τους αδελφούς του Χριστού; Κυρίως βοηθώντας

μας αδυνατεί να τό συλλάβει. Τό άρθρο αυτό τελείωσε και παραδόθηκε στη Συντακτική Έπιτροπή του «Διαλόγου» στις 3 Μαΐου ήμερα του θανάτου του άειμνήστου πατρός μας. Άς είναι τούτο εις μνημόσυνό του.

Θά κλείσω τό πόνημα αυτό μέ τά λόγια του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Ναυπάκτου κ. Ιεροθέου, σέ άρθρο του για τόν π. Άντώνιο: «Ο άειμνήστος μακάριος έκκλησιαστικός άνήρ όμολόγησε τήν εις Χριστόν πίστη μέ τήν δύναμη του Χριστού, αλλά και ό Χριστός θά τόν συστήσει στόν Πατέρα Του, αφού έλαβε από αυτόν τίς άφορμές, δηλαδή τόν ζήλο, τόν άγώνα, τούς ίδρωτες και τούς διωγμούς, πού δέχτηκε υπέρ

του Όνόματός Του. Κοιμήσου μακάριε και εύλογημένε δουλε του Θεου τόν ύπνο του δικαίου μέ τήν έλπίδα ότι «μείζων έστιν ό έν ήμιν ή ό έν τω κόσμω» μέ τήν πίστη ότι ή Έκκλησία διά τών συνεχιστών του έργου της θά λύσει τίς μηχανές του πονηρου και μέ τήν βεβαιότητα της τελικής νίκης του Χριστου επί τών δυνάμεων του σκοτους, τότε πού θά κληθείς να λάβεις τόν άμάραντον της δόξης στέφανον, για όλους τούς κόπους και μόχθους πού κατέβαλες και τούς πειρασμούς πού δέχτηκες κατά τήν διάρκεια της πολυτάραχης ζωής σου, υπέρ της δόξης του Θεου, του Αγίου Όνόματός Του και της Έκκλησίας του Χριστου».

τους στο έργο κηρύγματος της Βασιλείας (Ματθ. 24: 14, Ιωαν. 14: 12).

Ενώ ο αριθμός των χρισμένων στη γη έχει μειωθεί στο διάβα των δεκαετιών, ο αριθμός των άλλων προβάτων έχει αυξηθεί. Δεν πρέπει να παραβλέψουμε ... να υποστηρίξουμε αυτό το έργο κάνοντας οικονομικές συνεισφορές με διάφορου τρόπους.

Ο πιστός και φρόνιμος δούλος σήμερα εκπροσωπείται από το Κυβερνών Σώμα το οποίο αναλαμβάνει την ηγεσία και συντονίζει το έργο κηρύγματος της Βασιλείας σε όλη τη γη. Τα μέλη του Κυβερνώντος Σώματος είναι έμπειροι χρισμένοι με το πνεύμα πρεσβύτεροι. Το να ακούμε την τάξη του δούλου σημαίνει να συνεργαζόμαστε πλήρως με το Κυβερνών Σώμα».

Θέμα του «πιστού και φρόνιμου δούλου» στην παρούσα «Σκοπιά» είναι τά επιτεύγματα του «δούλου» και ή πιστότητα του προς τον Ίεχωβά. Γενικά, δέν κυκλοφορεί «Σκοπιά», έσωτερική ή για τό ευρύ κοινό, ή όποια νά μήν αναφέρεται στό θέμα αυτό. Αιτία ίσως νά είναι ή ανασφάλεια πού διακατέχει τον «δούλο» για τό κύρος του, λόγω τών διαφόρων αντιφατικών διδασκαλιών του.

Ο Ίησοϋς Χριστός, μᾶς πληροφορεῖ ό «πιστός οἰκονόμος» για πολλοστή φορά, τον έχει διορίσει υπεύθυνο σε όλα τά υπάρχοντά Του. Ποιά είναι τά υπάρχοντα του Ίησοϋ στή γῆ, μᾶς τό αναλύει: Οἱ ἐγκαταστάσεις τών διαφόρων κτηρίων σε ὅλο τον κόσμο, τά γραφεῖα, οἱ αἶθουσες. Ἐτσι ἀπλᾶ καί χωρίς συστολή μᾶς παρουσιάζει ὁ «δούλος» ὅλα τα περιουσιακά στοιχεία του, τά γήινα ἀποκτήματα, τά φθαρτά, τά ὑλικά!

Περιμένοντας τήν ἐπιβεβαίωση, ἐρωτᾷ τον ἀναγνώστη: πῶς θά ἀνέθετε ὁ Ίησοϋς ὅλα αὐτά τά πολύτιμα πράγματα σε κάποιον μή ἀξιόπιστο; Βεβαίως, ὅλα αὐτά τά ἀναφερόμενα πολύτιμα υπάρχοντα, εἶναι τά περιουσιακά στοιχεία τῆς ἐταιρίας καί μόνον...

Ἡ ἀπορία εἶναι: ποιά ἡ σχέση μεταξύ Ίησοϋ Χριστοῦ καί κτιριακῶν ἐγκαταστάσεων τῆς «Σκοπιᾶς»; Ποιά ἡ μέριμνα τοῦ Ίησοῦ για

ὅλα αὐτά τά τεράστια οἰκοδομήματα τῆς ἐταιρίας, τά κέρδη καί γενικά ὅλες αὐτές τίς ἐμπορικές τῆς δραστηριότητες, ὥστε νά τήν διορίσει καί οἰκονόμο ἐπ' αὐτῶν; Ποιές οἱ εὐθύνες τοῦ «πιστοῦ οἰκονόμου» τίς ὁποῖες ἐκτελεῖ μέ ἀξιοπιστία; Ὁ Ίησοϋς Χριστός εἶναι ὁ κάτοχος τῶν μετοχῶν τῆς ἐταιρίας ἢ μήπως εἰσπράττει τά κέρδη τῶν ἐπιχειρήσεων; Εἶναι ἀστεῖο ἕως βλάβημο καί μόνο νά σκεφθεῖ κάποιος αὐτά τά φαιδρά τῆς ἐταιρίας. Ὅλη αὐτή ἡ παρέλαση τῶν διδασκαλιῶν τῆς, τό πνεῦμα καί οἱ στόχοι τῆς δείχνουν ποιός εἶναι πράγματι «ὁ πιστός οἰκονόμος». Ὅμως καμία ἀναφορά δέν γίνεται για τίς ἀνθρώπινες ὑπάρξεις τίς ὁποῖες σέρνει στήν ἀπώλεια. Αἰδῶς! Αὐτές οἱ ψυχές εἶναι τά πολύτιμα τοῦ Ίησοῦ Χριστοῦ, για τίς ὁποῖες καί προσέφερε τό πανάγιο Σῶμα καί Αἷμα Του. Ὅμιλεῖ περί ἀξιοπιστίας, αὐτό εἶναι καί τό πρόβλημα τοῦ «δούλου» καί ὅσο περισσότερο δίνει ἔμφαση σ' αὐτό, ὄχι μόνο δέν γίνεται ἀπλούστερο, ἀλλά ἀποδεικνύεται καί ποιοῦ παράξενο. Διότι γνωρίζει πολύ καλά ὅτι δέν διαθέτει ἴχνος ἀξιοπιστίας, ἀφοῦ συνεχῶς μέσφ τῶν διδασκαλιῶν του, προβάλλει τό πρόσωπο τοῦ ψευδοπροφήτη.

Ζητᾷ τήν συνεργασία τῶν ὀπαδῶν μέ τό «κυβερνῶν σῶμα», τήν ἐπιλεγμένη αὐτή ὀμάδα μεταξύ τῶν μελῶν τοῦ «πιστοῦ καί φρόνιμου δούλου». Αὐτή ἡ συνεργασία ἐγκείται στήν ἀπόλυτη ὑποταγή τῶν ὀπαδῶν σε ὅ,τι κηρύττει τό «κυβερνῶν σῶμα» ὅπως ἡ προσέλευση νέων ὀπαδῶν μέσφ τοῦ ἔργου κηρύγματος καί ἡ διάθεση τῶν ἐκδοτικῶν προϊόντων τῆς «Σκοπιᾶς». Φυσικά δέν ὑπολογίζει ὅτι ἀπό αὐτά τά προϊόντα, βιβλία, φυλλάδια, κ. ἄ. διαγράφεται τό ἀναξιόπιστο, τό καταστροφικό ἔργο τῆς, ἐφόσον καταργεῖ τήν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου μετατρέποντάς τον σε σκλάβο.

Βεβαίως, αὐτό δέν ἀπασχολεῖ τον «πιστό οἰκονόμο» ἀπόδειξη ὅτι ἀποκρύπτει ἐπιμελῶς τήν ἱστορική του πορεία καί ἀδιαφορεῖ για τό ὅτι κάποιος ἄνετα θά ἀποκαλύψει τά διάφορα ψεύδη του, ἄν ἀνασύρει παλαιά του ἔντυπα. Τότε πού ὁ «δούλος», σε προηγούμενα ἔντυπά του,

ἐδήλωνε, ἀναγκασμένος ἐκ τῶν πραγμάτων, -ἐφ' ὅσον ἕνας ἀριθμὸς ἀπὸ τὸ ὑπολοιπὸ τῶν πιστῶν χρισμένων ἐφάνησαν ἄπιστοι καὶ ἐξέπεσαν- ὅτι τὴν θέσιν αὐτῆ τῶν ἀπίστων κατέλαβαν ἄλλοι. Χρειαζέται λοιπὸν ἔρευνα γιὰ τὸν ἐντοπισμὸ τῶν πιστῶν, ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἴσως μὲ τὴν σειρά τους θὰ γίνουν καὶ αὐτοὶ ἄπιστοι καὶ ἄρα θὰ μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἀναξιόπιστοι. Ἄς συνεχίσουμε ὁμως τὴν παρουσίαση τῶν κειμένων τῆς «Σκοπιᾶς» γιὰ τὴν βεβαίωση τῆς «ἀξιοπιστίας» τοῦ «δούλου».

2009. Εσωτερικὴ «Σκοπιᾶ», 15-5-09, σελ. 18. Ερωτήσεις ἀπὸ ἀναγνώστες:

«Πότε ἐκδιώχθηκε ὁ Σατανᾶς ἀπὸ τὸν οὐρανὸ; Αποκ. 12: 1-9».

«Παρότι τὸ γραφικὸ βιβλίον τῆς Αποκ. Δευ δηλώνει ἐπαρκῶς τὸ χρόνο ἀπομάκρυνσης τοῦ Σατανᾶ¹, ἀναφέρει ὡστόσο μιὰ σειρά γεγονότων τα ὁποῖα μποροῦν νὰ βοηθήσουν νὰ υπολογίσουμε πότε ἐκδιώχθηκε ἐκεῖνος ἀπὸ τὸν οὐρανὸ. Τὸ πρῶτο ἀπὸ αὐτὰ τα γεγονότα εἶναι ἡ γέννησις τῆς Μεσσιανικῆς Βασιλείας. Στὴ συνέχεια ξέσπασε πόλεμος στὸν οὐρανὸ, ὁ ὁποῖος οδήγησε στὴν ἥττα τοῦ Σατανᾶ καὶ τελικὰ τὴν ἐκδιώξιν αὐτοῦ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ.

«Οἱ Γραφεὲς προσδιορίζουν σαφῶς τὸ 1914 ὡς τὸ ἔτος κατὰ τὸ ποῖον τελείωσαν “οἱ προσδιορισμένοι καιροὶ τῶν ἐθνῶν” καὶ ἰδρῦθηκε ἡ Βασιλεία (Λουκά 21: 24). Πόσο σύντομα ἐπειτα ξέσπασε ὁ πόλεμος στὸν οὐρανὸ με ἀποτέλεσμα τὴν ἀπομάκρυνση τοῦ Σατανᾶ;».

«Ὁ δράκοντας (Σατανᾶς) στεκόταν μπροστὰ στὴ γυναῖκα που ἐπρόκειτο νὰ γεννήσῃ (Αποκ. 12: 4) ὥστε ὅταν γεννήσῃ νὰ καταβροχθίσῃ τὸ παιδί τῆς ... τὴ νεογέννητη Βασιλεία ... Συνεπῶς εἶναι λογικὸ ὅτι ὁ Μιχαὴλ καὶ οἱ ἄγγελοί του θα δρούσαν ... νὰ ἀπομακρύνουν τὸν δράκοντα καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ ἀπὸ τὴν οὐράνια σκηνὴ ὥστε νὰ μὴν υποστεί βλάβη ἡ Βασιλεία. Αὐτὸ ἀφήνει νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ἡ ἥττα καὶ ἡ ἀπομάκρυνση τοῦ Σατανᾶ ἔλαβε χώρα, λίγο μετὰ τὴ γέννησις τῆς Βασιλείας τὸ

1914. Ἐνας ἄλλος παράγοντας ... εἶναι ἡ ἀνάστασις τῶν χρισμένων Χριστιανῶν, ἡ ὁποία ὅπως δείχνουν οἱ Γραφικὲς ἀποδείξεις ἀρχισε λίγο μετὰ τὴν ἰδρυση τῆς Βασιλείας (Αποκ. 20: 6) ... Ἐπομένως ἡ Ἁγία Γραφή δὲν ἀποκαλύπτει πότε ἀκριβῶς ἀποπέμφθη ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ὁ Σατανᾶς καὶ οἱ δαίμονές του. Ἐντούτοις εἶναι προφανές ὅτι αὐτὸ τὸ γεγονὸς ἔλαβε χώρα λίγο μετὰ τὴν ἐνθρόνισις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στὸν οὐρανὸ τὸ 1914».

Τὸ παραλήρημα τοῦ «δούλου» συνεχίζεται μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ προσφιλέστατα θέματα, τίς χρονολογίες, ἐπιδιώκοντας κάθε φορὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι πράγματι εἶναι τὸ κανάλι τοῦ Θεοῦ, ἡ προφητικὴ τάξις ἐν μέσῳ ἡμῶν, ὅπως μὲ ἔπαρση καυχᾶται. Νέες εἰκασίες, καινούργια συμπεράσματα, μὲ κατὰ φαντασίαν χρονολογίες, χωρὶς νὰ ὑπολογίζῃ τί ἔχει κηρύξῃ στὸ παρελθόν γιὰ τὸ ἴδιον θέμα περὶ Σατανᾶ. Γι' αὐτὸ ἔχουμε ὑποχρέωση νὰ ὑπενθυμίσουμε στοὺς ἀναγνώστες, τίς ξεχασμένες διδαχὲς τοῦ «πιστοῦ οἰκονόμου» περὶ ἐκδιώξεως τοῦ Σατανᾶ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ.

1950. «Ἔστω ὁ Θεὸς Ἀληθής», σελ. 62: «Καὶ ἐγένετο πόλεμος ἐν τῷ οὐρανῷ: Ὁ Μιχαὴλ καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ ἐπολέμησαν κατὰ τοῦ δράκοντος ... Καὶ ἐρρίφθη ὁ δράκων ὁ μέγας, ὁ ὄφις ὁ ἀρχαῖος ὁ καλούμενος Διάβολος καὶ ὁ Σατανᾶς... ἐρρίφθη εἰς τὴν γῆν... ὑπάρχουν ἄφθονες ἀποδείξεις ὅτι αὐτὸ τὸ ὄραμα ἐπραγματοποιήθη τὸ 1914-1918 μ. Χ.».

Ἐνῶ πρὶν ἔλεγε ὅτι ἦταν ἄγνωστος ὁ χρόνος τῆς ἀπομάκρυνσης τοῦ Σατανᾶ, τώρα λέει ὅτι «ὑπάρχουν ἄφθονες ἀποδείξεις ὅτι αὐτὸ τὸ ὄραμα ἐπραγματοποιήθη τὸ 1914-1918 μ. Χ.».

Ἄλλη μιὰ διδασκαλία τοῦ «δούλου» πού ἀποδεικνύει ὅτι δὲν εἶναι «ἀγωγός» τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς δὲν ψεύδεται...

1964. «Γεννηθήτω τὸ θέλημά σου», σελ. 353: «Ὁ Διάβολος ἠττήθη ἀπὸ τὸν Μιχαὴλ καὶ ὑπάρχει Γραφικὸς λόγος νὰ πιστεύωμε ὅτι τὸν καιρὸ τοῦ ἐτησίου ἑορτασμοῦ τοῦ δεῖπνου τοῦ Κυρίου στίς 26-3-1918 ὁ Σατανᾶς κατερρίφθη ἐπὶ τὴν γῆν».

Στὸ ὡς ἄνω κείμενο ἡ ἐταιρία ἐπικαλεῖται ὅπως πάντα τὴν Ἁγία Γραφή

1. Οἱ ὑπογραμμίσεις, δικές μας.

(όταν ισχυρίζεται ότι υπάρχει Γραφικός λόγος) για την άφιξη του Σατανά στη γη και μάλιστα αυτή τη φορά με συγκεκριμένη ημερομηνία την **26-3-1918**. Μετά από όλα αυτά έρχεται σήμερα, τό 2009, να γράφει ότι δεν δηλώνει ή Αγία Γραφή τό πότε εκδιώχθηκε ό Σατανάς από τόν ουρανό. Πότε διδάσκει στους όπαδούς της, τήν αλήθεια και πότε τό ψέμα; Τό 1950; Τό 1964; ή τώρα τό 2009; Τό βέβαιο είναι ότι ψεύδεται, άφου οί χρονολογίες πού παραθέτει ή μία άντικρούει τήν άλλη. Φυσικά τίποτα δεν τήν πτοεί, ούτε καν ύπολογίζει τούς όπαδούς της, μόνο άπαιτεί ύπακοή στά εντάλματά της. Για τόν λόγο αυτό κηρύττει ό,τι τήν έξυπηρετεί σέ κάθε περίσταση, χωρίς δισταγμό. Άκριβώς με τήν ίδια λογική έξακολουθει νά ύπολογίζει με χρονολογίες, έκτός Αγίας Γραφής, τό πότε έπεσε ό Σατανάς, πότε γεννήθηκε ή «Βασιλεία» και πότε έλαβε χώρα ή ανάσταση τών αδελφών του Χριστού.

Αυτό τό τελευταίο, ή ανάσταση κατά τήν «Σκοπία», έγινε τό 1918, όταν ήλθε ό Ίησους στη γη. Ο «δούλος», άδιαφορώντας για τήν ιστορία του, θίγει πάλι ένα από τά θέματα τά όποία δεν είναι δυνατόν νά καλύψει άγιογραφικά. Για τόν Κάρολο Ρώσσελ, λοιπόν, ή ανάσταση έγινε τό 1918 μ.Χ.

1890. «Γραφικαί Μελέται», Τόμος Γ', σελ. 340: «Ο Ρώσσελ διεκήρυττε ότι ή ανάσταση (πού άφορά τούς 144.000) έγινε τό θέρος του 1878 μ. Χ.». Όμως στην συνέχεια τό:

1958-60. «Από τόν άπολεσθέντα παράδεισο...», σελ. 192, παράγραφος 30, διαπιστώνομε ότι: «Μία από τίς πολλές διαφωτιστικές αλήθειες πού έδωσε **τώρα** ό Θεός στους μάρτυρες Του ήταν αναφορικά με τά μέλη του πνευματικού έθνους του Θεού, πού είχάν πεθάνει φυσικώς. Αυτό συνέβη τό **1927**. Σ' εκείνο τό έτος οί μάρτυρες κατενόησαν ότι οί πνευματικοί Ισραηλίται ήγέρθησαν τό έτος 1918, σέ ζωή στον ουρανό με τόν Χριστό Ίησού. Ήταν μία άόρατη ανάσταση βέβαια».

Όπως βλέπουμε, ό «άγωγός» του Θεού χρειάστηκε μερικά χρόνια (1918-1927) για

νά άντιληφθει αυτή τήν «διαφωτιστική αλήθεια» του Θεού. Για τό ίδιο έτος 1918 κηρύττει ότι συνέβησαν και πολλά άλλα γεγονότα, κατά τήν φαντασία του, όπως ότι: «Τό 1918 ήλθε ό Ίησους στό ναό του και πολλοί εκδιώχθησαν, από του καιρου εκείνου ό καθαρισμός του ναου έξακολουθει και πολλοί έπεσαν» (**1928. «Κυβέρνησις».** σελ. 207). Επίσης, στό:

1940. «Θρησκεία», σελ. 286, ύποστηρίζει ότι: «Εν έτει 1918 οί τότε πιστοί επισυνήχθησαν εις τόν ναόν και έλαβον τήν εκχυσιν του άγιου πνεύματος».

1958. «Από τόν άπολεσθέντα παράδεισο...», σελ. 213: «Στό έτος 1918 εκθάρισε (ό Ίησους) τόν πνευματικό ναό του Ίεχωβά... μάλιστα τό έτος 1918 έγινε ή ανάσταση τών πιστών χριστιανών άόρατη σέ μάς και τά μέλη του πνευματικού έθνους άρχισαν νά ζουν με τόν Χριστό».

1983. «Βιβλίό του έτους 1983», σελ. 91: «Ο Ίεχωβά και ό άγγελος της διαθήκης του, ό Ίησους Χριστός, ήρθαν νά επιθεωρήσουν τόν πνευματικό ναό τό 1918 μ. Χ. Τότε άρχισε ή κρίση στον “οίκο του Θεού” και ξεκίνησε μία περίοδος καθαρισμού και έξαγνισμού».

1999. «Σκοπία», 1-3-99, σελ. 15: «η ιστορία δείχνει ότι ο Ιεχωβά κάθησε ως “χωνευτής” στον πνευματικό ναό του εξετάζοντας την χρισμένη ιερατική τάξη (Μαλ. Γ' 1-5). Σε εκείνους που κρίθηκαν πνευματικά καθαροί, δηλαδή μετανόησαν για την ειδωλολατρία την οποία ασκούσαν στο παρελθόν, επιτράπηκε να συνεχίσουν να έχουν προνόμια υπηρεσίας στον πνευματικό ναό».

Με αυτά τά ελάχιστα από τό παραλήρημα της «Σκοπίας» για τόν «πιστό και φρόνιμο δούλο» γίνεται άντιληπτό ότι ό «άγωγός» -όπως τό έχομε έπισημάνει πολλές φορές- μόνο του Θεού δεν είναι και όσο κι εάν προσπαθει νά έδραιώσει αυτή τήν θέση του, δεν πείθει. Τόν διαψεύδει ή ίδια ή ιστορία, τήν όποία επικαλείται. Άς αναλογιστούν λοιπόν οί αδελφοί μας «μάρτυρες του Ίεχωβά», αν μπορούν νά θεωρηθούν αξιόπιστοι αυτοί στους όποιους έναποθέτουν τήν έλπίδα τους για ζωή.